

Autorka bestsellerov *The Sunday Times*

Zima v New Yorku

*Pomôžu im tajomstvá minulosti
nájsť lásku v prítomnosti?*

JOSIE SILVEROVÁ

*Lima
o New Yorku*

JOSIE SILVEROVÁ

*Tima
v New Yorku*

Original title: Josie Silver: A WINTER IN NEW YORK
Copyright © Josie Silver, 2023
First published as A WINTER IN NEW YORK in 2023 by Penguin General.
Penguin General is part of the Penguin Random House group of companies.
Cover design © Francesca Spinelli
Cover illustrations © Midjourney
Translation © Monika Sitarčíková, 2024
Slovak edition © Fortuna Libri, Bratislava 2024

Vydalo vydavateľstvo Fortuna Libri.
www.fortunalibri.sk

Redakčná a jazyková úprava Denisa Stareková

Prvé vydanie

Táto kniha je fikcia. Mená, postavy, miesta a udalosti sú buď výtvorom autorkinej fantázie, alebo sú použité fiktívne, a preto akákoľvek podobnosť so skutočnými živými alebo mŕtvymi osobami, obchodnými spoločnosťami, udalosťami či miestami je úplne náhodná.

Všetky práva vyhradené.

Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie reprodukovať, ukladať do informačných systémov ani rozširovať akýmkoľvek spôsobom, či už elektronicky, mechanicky, fotografickou reprodukciou, alebo inými prostriedkami, bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ISBN 978-80-573-0508-8

*Venujem inšpiratívnym priateľkám
Sally a Rose.*

Deň svätého Valentína

Knihkupectvo Logan's, Lower East Side, New York

Poznáte to, keď sa napínava scéna filmu spomalí a vy zadržíte dych a uvažujete, či postava na obraze preskočí horiacu priepasť medzi vysokými budovami alebo chytí drahú vázu v poslednej sekunde, aby sa nerozbila na márne kúsky? Keď som sa načiahla za posledným výtlačkom knihy, na ktorú som čakala celý rok, a niekto vedľa mňa urobil presne to isté, mala som pocit, akoby sa môj život spomalil. Videla som, ako sa jeho ruka vystrela vedľa mojej, a bez okolkov som urobila výpad ako štafetová pretekárka, ktorá sa načahuje za štafetovým kolíkom, lebo nič iné ako výhra neprichádza do úvahy. Končekmi prstov som sa dotkla obálky knihy, ale on mal dlhšiu ruku a cítila som len, ako sa mi kniha spod prstov vyšmykla a skončila v jeho rukách.

„Dotkla som sa jej!“ vyhrkla som, keď sa mi v panike zovrela hrdlo. Tá kniha bola valentínsky darček pre mňa. Vzhľadom na to, čím všetkým som si prešla, som si ho zaslúžila.

Otočil sa ku mne s neúprimne nevinným výrazom na tvári.

„Bola som tu prvá,“ šomrala som ako malé dieťa, ktoré prehralo pri stoličkovom tanci.

Otočil knihu, aby si prečítal zadnú obálku. „Prepáčte, nevidel som vás,“ odvetil.

Vrátil sa ku knihe, čím mi dal jasne najavo, že rozhovor sa skončil. Zdesene som sa obzerala a hľadala pomoc. Nieкто v kníhkupectve predsa musel byť svedkom tohto zločinu. Čakali by ste, že sa takýto súboj odohrá na svadbe o posledný pohár šampanského alebo o poslednú sušienku na pondelkovej rannej porade, ale my sme knihomoli, prepánajána! Čo znamená, že tento muž k nim zrejme nepatrí a možno mám ešte šancu zvíťaziť.

„Prepáčte,“ ozvala som sa a odkašľala som si, akoby som sa chystala predniesť dôležitý oznam.

Otočil sa ku mne a tmavým očami sa na mňa spýtavo zadíval. Z výrazu jeho tváre som nevedela nič vyčítať, ale mala som pocit, že potláča víťazoslávny úsmev, čím ma vážne naštvál. Určite nie je knihomol.

„Nemyslím si, že hľadáte práve tú knihu,“ kývla som na knihu v jeho rukách. „Je to tretia časť trilógie, a keď ste nečítali predošlé dve, nebude dávať zmysel.“ Pohľadom som preletela police s bestsellermi a vybrala som najnovší román Leeho Childa. „Vezmite si radšej túto. Jacka Reachera zbožňujú všetci. Je to ako film, v ktorom z nejakých dôvodov získal rolu Reachera Tom Cruise, hoci je na tú postavu prinízky. Navyše kniha je lepšia, samozrejme,“ blabotala som ako totálna hlupaňa a on preskakoval pohľadom z knihy vo svojej ruke na knihu v mojej.

„Nie je to vždy tak?“ povzdychol si. „Kniha je zakaždým lepšia ako film, nie?“

Zaskočená touto nepopierateľnou pravdou som sa chytila za srdce. „Všakže?“ prikývla som. „Vždy je to tak. *Ženu cestovateľa v čase* som odmietla pozeráť. Pre istotu.“

Zdvorilo sa pousmial. S tichým povzbudením som k nemu posunula knihu Leeho Childa.

„Takže mi radíte vybrať si knihu z vyše dvadsaťčlennej série o Jackovi Reacherovi, ale nemám čítať tretiu knihu tejto série?“

„Toto sú samostatné príbehy,“ vysvetlila som, pričom som sa usilovala neznieť otrávene, a tľapla som po knihe Leeho Childa. „Nemusíte si prečítať ostatné, aby ste pochopili túto.“

„Lenže táto...“ Otočil knihu obálkou nahor.

Z hrdla sa mi dral srdcervúci povzdych. Tú obálku som si prezerala online nespočetne ráz a hľadala som stopy, ako by sa mohol príbeh skončiť. Ilustrátori obálok vedia čertovsky dobre skryť náznaky v zložitej grafike. Je to súčasť knižného pôvabu.

„Táto je vážne zložitá,“ vysvetľovala som. „Jeden spleťtý príbeh, ktorý sa tiahne tromi dielmi. Nemáte šancu pochopiť ju. Akoby ste čítali po francúzsky.“

„Po francúzsky, hovoríte?“ spýtal sa.

Zrazu som mala podozrenie, že sa pochváli, že hovorí plynule po francúzsky. „Alebo po holandsky, po čínsky, či vo swahilčine. Je to jednoducho nemožné.“

„Má peknú obálku,“ zhodnotil a pozorne si ju prezrel. „To je králik?“

Svojevoľne som sa na ňu zadívala. *Dopekla, má pravdu*. Snažila som sa nemyslieť na to, čo to v príbehu môže znamenať.

„V tejto nebudú králiky,“ uisťovala som ho a prelistovala som stránky knihy Leeho Childa ako kúzelník miešajúci balíček kariet. „Je plná naháňačiek áut, policajných sledovačiek a trefných vtipných hlášok,“ snažila som sa mu predať tú knihu, hoci som Jacka Reachera nikdy nečítala a nevedela som, o čom je.

„*Lapin*,“ povedal.

Nechápavo som naklonila hlavu a pozrela naňho.

„To je po francúzsky králik,“ vysvetlil.

„Viete aj to, ako sa to povie po swahilsky?“

„Bolo by vtipné, keby som to vedel, nie?“ vyhlásil. „Žiaľ, neviem. Viem však, že tento králik bude viac ako len králik,“ zhodnotil

a potľapkal po knihe. „Možno naznačuje, že Steph objaví sieť podzemných tunelov pod hradom. Alebo to značí niečo rafinovanejšie, napríklad že musí skočiť do neznáma, aby zachránila Estelinu?“

Skleslo som zvesila plecيا, keď som si uvedomila, že tej knihy sa len tak nevzdá. Jeho víťazoslávny úsmev bol ako vyšitý z príručky Davida Rosa. Úsmev jemne potláčal, keď prikyvoval a vychutnával svoj víťazný okamih. V duchu som sa ospravedlnila Leemu Childovi a knihu som vrátila na policu. Verím, že túto prehru znesie.

„Mohli by ste si Jacka Reachera prečítať vy,“ radil mi. „Počul som, že je plná trefných vtipných hlášok.“

Všetko na svete by som dala za to, keby mi v tej chvíli nejaká napadla, ale slová, ktoré zo mňa vyleteli, mali od vtipnej a trefnej hlášky ďaleko.

„Viete čo? Nechajte si ju. Vezmite si tú hlúpu knihu. To nič. Toto je vlastne môj život v skratke.“

Trochu ustúpil, šúchal si bradu a prezeral si ma. Svetlo v obchode sa odrážalo od zlatej obrúčky na jeho prste, čo ma rozčúliło ešte viac z dôvodov, ktoré nijako nesúviseli s týmto neznámym mužom v kníhkupectve, ale aj tak si to odniesol on.

„Vezmite si tú knihu, hoci ju zrejme nebudete mať dnes čas ani otvoriť, lebo zoberiete manželku na nóbl večeru na vrchole Empire State Building alebo budete ležať na károvanej deke v otvorenom kufri dodávky a sledovať padajúce hviezdy, či robiť iné, rovnako otrepané valentínske hovadiny,“ vysypala som naňho a hlas sa mi nepríjemne triasol.

Očami zablúdil k výraznému maminmu pečatnému prsteňu v tvare srdca na mojom prstenníku.

„Nuž, tak dúfam, že váš manžel dnes od vás nečaká nijaké otrepané hovadiny.“

Moje britské spôsoby pôsobili oproti jeho newyorskému prízvuku smiešne. Cítila som, že ma súdi, čo ma schladilo ako studená sprcha.

„Ak to chcete vedieť, môj manžel zomrel, takže nadnes som mala len jediný mizerný plán, a to ležať na vyležanej pohovke vo svojom prenajatom byte a čítať túto knihu. Teraz však vďaka vám a vašim prekliatym dlhým rukám nemôžem ani to.“

Pochopiteľne vyzeral zaskočene a s ospravedlňujúcim výrazom na tvári mi podával knihu. Už som sa však vyšplhala príliš vysoko na horu svojich morálnych zásad, aby som sa teraz ponížila a knihu si vzala. Ťažko sa mi dýchalo, takže som zo seba dokázala dostať už len posledný nahnevaný vzdych a vyrútila som sa z obchodu, pričom som cestou strhla reťaz papierových srdiečok.

Dopekla! Urobila som tam peknú scénu. Prečo som to povedala? Doliehala na mňa spaľujúca hanba. Jedna vec je snažiť sa presvedčiť vlastnú myseľ, že Adam Bronson je mŕtvy, aby som sa ustavične neobzerala ponad plece, či ho niekde nestretnem, a niečo iné je to povedať cudziemu človeku v kníhkupectve. Lebo pravdou je, že hoci pre mňa je Adam mŕtvy, stále žije, nikdy nebol mojím manželom a pravdepodobne teraz robí v Londýne peklom zo života niekomu inému. Stiahla som si bielo-modrú pásikovanú čiapku s brmbolcom na uši a zahalila si rozpalenú tvár do šálu, keď som vykročila po šmykľavom chodníku a brodila sa snehovou čľapkanicou cestou domov. Radšej som mala zostať doma. Moje zlomené srdce ma ešte priveľmi bolí, aby som zniesla pohľad na výklady plné trblietavých ruží a na kopy krikľavo ružových darčkových kariet. Valentín vo mne spustil príval negatívnych emócií. Tento vymyslený sviatok mi pripomenul všetky moje zlé rozhodnutia a ich nepríjemné následky. Za posledné roky som si prešla peklom. Z vychádzajúcej hviezdy londýnskej kulinárskej scény som sa prepadla až na dno a stala sa ženou, ktorá sa bojí

vlastného tieňa. Alebo, ak mám byť k sebe zhovievavejšia, osamelou, užialenou dcérou, ktorú si vzal na mušku manipulatívny muž, prevrátil jej život hore nohami a uväznil ju vo svojom dome. Dostať sa odtiaľ si vyžadovalo herkulovskú odvahu, ale ešte väčšiu kúpiť si jednosmernú letenku do New Yorku. Prišla som sem pred šiestimi týždňami so všetkým svojím majetkom zbaleným v obitom kufri a držala som sa posledných kúskoch zničenej dôstojnosti.

Vlastne som dnes netúžila sledovať hviezdy z auta či večerať na vrchole Empire State Building. Také gýčové rande rada prenechám nesarkastickým ženám ako Meg Ryanová. A, áno, viem, že moje narážky na romantické komédie z osemdesiatych rokov sú zastaralé a že by som mohla citovať veľa iných lepších filmov. Nemám však v pláne urobiť to, lebo spomienky, ako sme s mamou pozerali tie filmy a jedli domácu taliansku zmrzlinu z jej ružových vintage melamínových misiek, sú posledným kúskom, čo ma drží pokope. Jej milované príbehy o tomto meste ma sem dovedli s nádejou a s fiktívnou nostalgiou inšpirovanou Sinatrom, že ak to tu zvládla ona, tak to možno dokážem aj ja. Nový začiatok na novom mieste, niekde, kde mi môj pre mňa mŕtvy bývalý priateľ nemôže robiť problémy. Povzdychla som si a povedala som si, že sa nebudem za tú lož na seba hnevať. V duchu som si sľúbila, že to už nikdy nevyslovím. Aspoňže som to povedala cudziemu človeku.

O sedem mesiacov...

1

„Tak mal som pravdu či nie?“

Bobby ma chytil popod pazuchu, keď sme prechádzali pod červeno-zeleno-bielym oblúkom s neónovým nápisom *Vitajte v Malom Taliansku*. Vošli sme na rušnú ulicu lemovanú pouličnými predajcami. Zástupy ľudí sa tiahli, kam len oko dovidelo, a okolím sa niesli zvuky bubnov a lákavé vône.

Majiteľ bytu, v ktorom som bývala v podnájme, a zároveň môj najlepší kamarát ma nahovoril, aby som s ním strávila popoludnie na festivale talianskej gastronómie a kultúry San Gennaro. Podľa Bobbyho sa naň Newyorčania každoročne veľmi tešia a dobre vedel, že v tomto období by ma z bezpečného útočiska bytu vylákala jedine moja láska k jedlu. Odkedy som sa pred deviatimi mesiacmi objavila na jeho prahu, stala som sa domasedkou. A to je slabý výraz. Po príchode do New Yorku som snívala o zmene, no mesto som poznala len z maminých obľúbených filmov. Teraz už viem, že to bola smiešna predstava. No vtedy som úprimne verila, že mám šancu získať prácu v Katz's Deli, kde by som mohla robiť pastrami sendviče, alebo že rušná kuchyňa v hoteli Plaza čaká práve na mňa.

Zistila som však, že ani v jednom zamestnancov neprijímali. Nemala som ani dosť odvahy, aby som v Katz's Deli vystála šialene dlhý rad, ktorý sa tiahol až za roh budovy, a spýtala sa, či niekoho nehľadajú. V reštaurácii s rezančovými špecialitami

Very Tasty Noodle House sa miesto predsa našlo. Hoci sa Bobby Han nikdy v živote od práce nepretrhol, keď zdedil celú budovu, od štýlového penthousu na vrchole po upadajúcu reštauráciu s rezancami na prízemní, rozhodol sa zachovať ju. Rada si predstavujem, že duša mojej geniálnej mamy ma sprevádzala, keď som sa po príchode do New Yorku sklúčene vliekla tmavými ulicami a čakalo ma len jedno odmietnutie za druhým. Číra intuícia ma dovedla na Chrystie Street a rovno do cesty Bobbyho Hana, ktorý práve v tom okamihu priliepal na špinavé okno svojej reštaurácie ceduľku s nápisom HLADÁME KUCHARA. Do hodiny som mala nielen prácu, ale aj kľúče od maličkého staromódneho bytu nad reštauráciou, ktorý donedávna obývala Bobbyho staručká teta, kráľovná rezancov. Mój stiesnený domov sa nachádza medzi reštauráciou a penthousom, kde býva Bobby s manželom Robinom. Slúži ako špongia, ktorá absorbuje všetok hluk a nepríjemné pachy z kuchyne, a tak si môžu nažívať v pokoji a oblečenie ani posteľné obliečky z egyptskej bavlny im nepáchnu po prepálenom arašidovom oleji.

Prvé dni v meste som si ešte nevedomovala, že som našla aj svoju najväčšiu platonickú lásku. Z Bobbyho sa stal môj najlepší priateľ a veľký brat. Bol príjemne hlučný a sarkastický, ideálna kombinácia pre osamelú ženu, ktorá začínala odznovu v meste vzdialenom päťtisíc kilometrov od domova.

Toto popoludnie atmosféru festivalu nepokazili ani ťažké dažďové mračná a vzduchom sa niesol nákazlivý energický šum vravy ľudí pri stánkoch, ktorí spoločne vychutnávali jedlo.

„Mal si úplnú pravdu,“ pritakala som a nasávala som slávnostnú atmosféru plnú farieb a zvukov. „Chcem ochutnať všetko!“

Zastavili sme, aby sme si prezreli zlatú sochu svätého Januária, patróna Neapola, ktorému je festival venovaný, a potom sme sa dali pohltiť davom na rušnej ulici.

„Začnime klobáskami,“ navrhol Bobby a viedol ma k pôsobivo veľkej dodávke s vejúcimi talianskymi vľajkami. Na obrovských kovových grilovacích platniach syčali klobásky, ktoré po upečení nakrájali a naplnili nimi žemle spolu s cibuľou a paprikou. S údivom som pozorovala muža v zástere, ako šikovne prevracal klobásky, a druhého, ktorý ich krájal a naplňal žemle so zručnosťou človeka, ktorý to robil už aspoň tisíc ráz.

„Jedlo pravých bohov,“ zhodnotil Bobby a obom nám objednal.

Nevedela som sa dočkať, až to ochutnám. Bolo to stokrát lepšie, ako som si predstavovala.

„Ak to celé zjem, tak prasknem,“ vyhlásila som.

„Aj tak to zješ, však?“ podpichol ma Bobby, ktorý už takmer dojedol.

Bez váhania som prikývla. Žemľa bola prepečená a bohato naplnená. Hotové nebičko v ústach. Kráčali sme bok po boku, jedli a užívali si slávnostnú atmosféru na pozadí hukotu generátorov. Ľudia sa smiali, prekrikovali a pretískali sa davom, ako to na takýchto miestach býva. Cítila som sa uvoľnene a vychutnávala som zmenu prostredia a neobyčajný pohľad, ktorý sa mi naskytoval. Nad hlavami nám viseli ligotavé papierové reťaze a farebné svetielka. Pod nimi sa hemžili davy ľudí s jediným spoločným cieľom: hostiť sa. Bol to jazyk, ktorý mi ako kuchárke prehováral až do srdca a pripomenul mi, ako veľmi mi chýba vytvárať nové jedlá a radosť z pohľadu na ľudí, ktorým chutí. Pripravovať jednu misku rezancov za druhou bolo istým spôsobom upokojujúce, ale v skutočnosti som sa len snažila napodobniť originálnu prípravu Bobbyho tety a nešla som vlastnou cestou, ani som nevymýšľala nové recepty. Keď som na vlastnej koži zažívala kulinársku radosť a kreativitu na festivale, pripomenulo mi to, čo ma vlastne vlákalo do kuchyne: zápal, náhlivosť a hlboké uspokojenie. Všetko mi to bytostne chýbalo. Ďalší kúsok zo mňa, o ktorý ma Adam Bronson

dočasne pripravil. Prišla som o veľa – o kariéru, o sebaúctu, seba-dôveru, o veci, vďaka ktorým som sa cítila sama sebou. Predstavovala som si, že na mňa čakajú niekde na poličke emočných strát a nálezov, až si ich vyzdvihnem. A tá chvíľa príde. Vedela som, že kráčam správnou cestou. Pomaly, ale iste.

Po žemliach sme si dali sladké cannoli plnené ricottou. S Bobbym sme sa zhovárali a smiali a uvoľnene som sa oňho opierala.

„Toto bol tvoj najlepší nápad,“ vyhlásila som.

„Takých mám veľa,“ odvetil. „Stačí povedať.“

Oceňovala som Bobbyho nevtieravú povahu. Lahko sa s ním vychádzalo. Vedela som, že si zrejme robil starosti, že chodím málo von. Asi sa nemýlil. Pravdupovediac, v poslednom čase bola návšteva zubára vrcholom môjho spoločenského života. Vo svojej podstate som nebola samotársky typ, ale keď som prišla do New Yorku, bola som na úplnom dne a potrebovala som nejaký čas na zotavenie. Takýto spôsob života môže v pulzujúcom a rušnom New Yorku pôsobiť samotársky, ale pre mňa to bolo práve to, čo som potrebovala. Stačila mi spoločnosť Bobbyho, Robina a Bobbyho devätnásťročnej netere Shen. Bol to typ dievčaťa, ktoré by si cez obednú prestávku dokázalo podmaniť celý svet, keby sa tak rozhodlo. Shen však radšej obsluhovala zákazníkov v Bobbyho reštaurácii, keď mala v škole voľno, a každý večer si užívala mesto. Bola aj dobrou kuchárkou a vždy ma rada zastúpila za sporákom, keď som potrebovala deň voľna. To sa však nestávalo často.

Spoločnosť mi robieval aj kocúr Smirnoff, ktorý vlastne nebol ani môj, ani Bobbyho. V dome býval pred nami a jeho územie bolo tam, kde zaparkoval svoj ryšavý chvost. Občas si vybral moje vysedené zelené kreslo, inokedy sa vyvaloval na Bobbyho okennom parapete a sledoval rušnú ulicu pod ním. A niekedy sa neukázal aj niekoľko dní. Rada som si predstavovala, ako zliezol po železnom požiarňom schodisku, zakrádal sa popri budovách

alebo zaskočil na neskorú nočnú návštevu za krásnou perzskou mačkou. V skutočnosti však zrejme len ležal na pohovke u niekoho iného a pochutnával si na jeho jedle. Vždy si bez hanby vzal to, čo chcel. Všetci by sme mali byť trochu ako Smirnoff.

Bobby ma chytil za ruku a prevádzal ma rušným davom. Z reproduktorov na ulici hrala hlasná hudba a Bobby si cestou pohmkával takmer dokonalé prevedenie piesne *That's Amore*.

„Toto musíš vidieť,“ vyhlásil a hľadal nám miesto s dobrým výhľadom. „Súťaž v jedení mäsových guliek.“

Dav sa s potleskom rozostúpil, aby pustil čašníkov s obrovskými striebornými podnosmi mäsových guliek, ktorí mierili k pódiu uprostred, kde stál rad súťažiacich pripravených usadiť sa a začať.

„Ktovie, ako sa z niekoho stane šampión v jedení,“ uvažovala som, keď som sa dívala na všedných mužov a ženy, čo sa chystali skonzumovať hromadu jedla, ktorá by zasýtila aj celú dedinu.

Žena vo flitrovaných šatách obdivuhodne zaspievala štátnu hymnu a súťažiaci sa pustili do jedenia. Do úst si natlačili toľko mäsových guliek, koľko sa do nich vošlo, a zapíjali ich jednou fľašou vody za druhou. Diváci šaleli, povzbudivo kričali a sledovali súťažiacich, ako sa napchávajú, niektorí s menšou, iní s väčšou vervou, a omáčka im pri tom stekala po brade na tričká. Toto bláznivé, nenásytne obžerstvo bolo oslavou talianskeho zákutia New Yorku.

Po súťaži v jedení sme si kúpili pohárik osviežujúceho limoncella a horúce pocukrované zeppole na papierovej tácke. Rozpršalo sa, a tak sme sa utiahli pod výklenok vykladaný kachličkami pred vchodom zatvoreného obchodu.

„Uznávam, bola to zábava,“ poznamenala som a oprela som sa o drevený okenný parapet. V kabáte mi bolo teplo a v žilách ma príjemne hrial alkohol.

„Chápem, Iris Ravenová. Jedlo je čarovný prostriedok, ako ťa dostať z bytu,“ povedal Bobby a otočil sa chrbtom k dverám. „Zisťujem, na aké ďalšie gastronomické dobrodružstvá by sme sa spolu mohli vydať.“

„Ak to bude ako toto, rátaj so mnou.“

Hoci som bola taká plná, že by som nemusela jesť aspoň týždeň, pustila som sa do ďalšieho vláčneho zeppole a sfúkla si cukor z prstov. Bobby si zo zadného vrecka priliehavých džínsov vybral mobil a zohol sa po balíček žuvačiek, ktorý mu pri tom vypadol. Vtedy sa mi odkryl výhľad na zasklené maľované dvere za ním. Zamrzla som a uprene som na ne hľadela s naklonenou hlavou. Boli mi zvláštne povedomé. Určite som ich už niekde videla, len som si nemohla spomenúť kde.

„Čo je toto za miesto?“ spýtala som sa, priložila som si ruky k spánkom a nakúkala som cez okno dovnútra. Bola tam tma, ale rozoznala som čierno-bielu šachovnicovú podlahu a tmavočervené kožené stoličky pri bare.

„Zmrzlináreň Belotti's,“ odvetil Bobby a ani nezdvihol zrak od mobilu. „Prekvapilo ma, že majú počas festivalu zatvorené. Zvyčajne tu býva rad.“

„Je taká dobrá ako moja?“ vyzvedala som so spýtavým pohľadom.

„Ako by mohla?“ povzdychol si Bobby od srdca. „Keby ti na mne záležalo, dovolila by si mi zaradiť ju do menu v reštaurácii.“

„To sa nikdy nestane,“ vyhlásila som a stále som uprene hľadela na tie nezvyčajné dvere. Hoci Bobby bol pre mňa v poslednom čase najbližší človek na svete, nedopustím, aby moju zmrzlinu podával vo Very Tasty Noodle House. Ani v Katz's Deli. Ani v super elegantnej reštaurácii hotela Plaza, ani keby ma o to na kolenách prosil samotný šéfkuchár. Moja mama bola bohémka slobodná duša s hravou iskričkou v očiach, ale pokiaľ išlo o recept na jej

taliansku vanilkovú zmrzlinu, mala jedno neúprosné pravidlo: je to tajomstvo, ktoré nikdy nemôžem vyzradiť. Bola to najlepšia vanilková zmrzlina na svete a pre mňa jedlo, na ktorom by som prežila na opustenom ostrove. Robila ju pre mňa, keď som bola malá, a keď som bola už dospelá, podávala ju vo svojich obľúbených vintage žiarivo ružových melamínových miskách. Keď ochorela, robila som jej ju ja, až kým to bolo jediné jedlo, ktoré jej telo dokázalo prijať. Napokon už boli dôležitejšie spomienky, ktoré sa s ňou spájali, ako samotná chuť. Keď som ju už musela kŕmiť, so zavretými očami zjedla aspoň za lyžičku a na jej suchých perách sa zjavil slabý úsmev.

Odfotila som si tie osobité dvere do mobilu, hoci som vedela, že si ich budem pamätať. Mali úzku mahagónovú zárubňu a sklenú výplň so zrezanými rohmi. Bol na nej ručne namaľovaný bielo-zelený pásikovaný téglík s točenou zmrzlinou ozdobenou čerešničkou, v ktorej bola zapichnutá žiarivo zelená lyžička. Farby boli sýte, akoby dvere namaľovali len nedávno, ale pôsobili starším, no vkusným dojmom.

„Myslím, že mám dosť,“ povedala som a poslednýkrát som sa zadávala na dvere. „Ak by som zjedla ešte niečo, prasknem.“

„Tak ideme domov?“ spýtal sa Bobby, chytil ma popod pazuchu a vykročili sme medzi ľudí s hlavami sklonenými pred dažďom.

2

Cestou domov sa mi v pamäti náhle zjavila spomienka na fotografiu, ktorú som za svoj život videla už sto ráz. Keď sme s Bobbym vošli cez červené dvere s olupujúcou sa farbou, ktoré boli bočným vchodom do reštaurácie, vysypala som zo seba narýchlo vymyslenú výhovorku, že si chcem pred večernou zmenou na chvíľu ľahnúť. Vôbec som však nebola unavená. Keď som vošla do bytu, bola som ako na ihlách a myseľ mi horúčkovo pracovala. Zamierila som rovno do spálne a cestou som si vyzliekla kabát. Z hornej police skrine som vzala mamin fotoalbum a sadla som si na posteľ. Album bol plný do posledného miestečka. V priebehu rokov som si ho prechádzala veľa ráz a dopĺňala prázdne miesta, či už s mamou, alebo bez nej. Bol to stručný prehľad jej minulosti z čias plných mladíckej nádeje a snov. Dokazoval, že mala dušu umelkyne, hoci sa všetko neskončilo tak, ako dúfala. V albume sa vynímali oficiálne fotografie jej kapely z osemdesiatych rokov minulého storočia popri prirodzenejších fotkách zo živých vystúpení, novinových výstrižkoch, recenziách a vstupenkách. Na jednej stránke bola prilepená predná strana cigaretovej škatuľky s podpismi členov kapely. Nespomínala som si na mená všetkých členov a nečitateľný rukopis som nevedela rozlúštiť, okrem jedného sebaistého červeného podpisu na spodku škatuľky, ktorý patril Charliemu Ravenovi, bubeníkovi kapely a môjmu otcovi. S mamou mali premenlivý milenecký vzťah v priebehu niekoľkých